

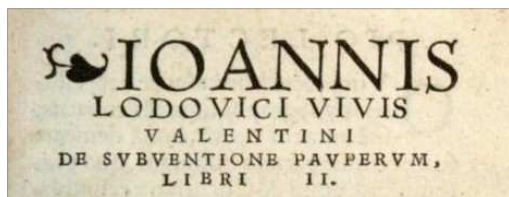
Associacions col·laboradores

Lluís Vives es un catolic comprensiu i tolerant, dotat d'un gran sentit de la realitat que aplicà als problemes que estudià. Se preocupà principalment per aquells aspectes mes immediats de la realitat humana, destilant un profund coneiximent de la natura i l'història de l'home. La seua actitud fon la del millor humanisme, pero adornat en virtuts de sobrietat i mirament. La seua vida i el llegat de la seua obra han passat a ser models universals.

Jove encara, pero molt debilitada la seua salut per diverses malalties, mori en 1540 en la seua llar de Bruixes, sent soterrat en l'iglesia-catedral de Sant Donat d'eixa ciutat. Allí seria sepultada tambe la seua muller, Margarita Valldaura, 12 anys mes tart; en ella trobà un gran recolzament moral i tambe gran ajuda en la seua labor intel·lectual, puix s'ocupà en els ultims anys de vida de Vives de transcriure les ensenyances d'aquell, recuperar discursos i classes i promocionar la seua obra.

En els seus escrits, tots en llatí, Vives no deixà de fer referència al seu oríge valencià, puix, a banda de mencions concretes, darrere de la seua firma posava sempre "Valentini".

Mª A.M.C.

Joannis Lodovici Vivis Valentini,
firma habitual de l'humaniste

Tots els dies 9

5 de novembre de 2016

(Plaça de Margarita Valldaura. Valencia ciutat)

Lluís Vives, escultura de Josep Aixa. Claustre de l'Universitat de Valencia

Joan Lluís Vives March

(Valencia ciutat, 1492 – Bruixes [Belgica], 1540)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

JOAN LLUÏS VIVES MARCH

(Valencia ciutat, 1492 – Bruixes, 1540)

Joan Lluïa Vives naix en Valencia el 6 de març de 1492 i mor en Bruixes (Belgica) el 6 de maig de 1540. Era fill de Lluïa Vives i Blanca March, familia de comerciants judeus que hagueren de convertir-se al cristianisme per a salvar la seua vida i patrimoni; encara que en l'intimitat pareix que seguien practicant el judaisme, lo que provocà que l'Inquisicio, en descobrir-los (1482), iniciara un proces en la seua contra que s'allargaria en el temps i acabaria, quan ya havia fallit sa mare, en l'ajusticiament de son pare.

Joan Lluïa, jove estudios i desinquet, a l'edat de quinze anys començà estudis superiors que realisaria en l'Universitat de Valencia entre 1507-1509. Son pare, preocupat pel cariç que el proces inquisitorial presentava, decidí enviar-lo a estudiar a l'estranger. S'establiria en Paris, i en la Sorbona ampliaria i perfeccionaria estudis fins aconseguir el grau de doctor en 1512, moment en el que decidí traslladar-se a Bruixes, ciutat en la que vivien varies families valencianes de mercaders. Allí va ser acollit pels Valldaura, que tambe havien emigrat des de Valencia anys abans i en els que pareix ser que la mare de Vives mantenia llaços familiars. Vives emparentaria en ells en casar-se en Margarita Valldaura. En eixa epoca s'uni al circul d'humanistes que tenia Erasme de Rotterdam, en qui travà una gran amistat.

En l'estiu de 1523 Vives viaja a Anglaterra, a on coneixerà a l'humaniste, teolec, poeta i escritor Tomas Moro, a qui l'unirà tambe una gran amistat; allí havia segut reclamat pel cardenal Wolsey per a eixerir la docencia en l'Universitat d'Oxford. En el nou país d'acollida vorà complir un dels seus desijos, establir-se en la Cort -considerava que era l'unic lloc en aquella epoca en el qual un humaniste podia desenrollar dignament el seu treball com a investigador de la cultura i com a docent i transmissor del saber. Va ser nomenat canceller del rei Enric VIII, a l'hora que llector del Colege del Corpus Christi, ambient en el que coneixerà a la reina Catalina d'Arago, convertint-se en el preceptor de la seua filla Maria.

Vives va intervindre, com ho feu Tomas Moro, intentant evitar el divorç dels monarques, buscant la seua reconciliacio, pero les seues estratègies resultaran inutiles i pedrà la proteccio i confiança real; rao per la qual en 1528 se va vore obligat a retornar a Flandes, eixerint la docencia en Lovaina. Pijor sort correge Tomas Moro, que fon condemnat a mort pel rei per opondre's al divorç i al trencament en l'Esglesia Catolica en declarar aquell la seua supremacia al front de la nova esglesia anglicana.

L'influencia de Vives sobre l'Europa del Renaiximent fon extraordinaria, puix no nomes acodien a consultar-li els mes influents artífexs de la Reforma protestant i de la Contrarreforma catolica, mes encara, fon tutor i educador de

molts nobles que ocuparen llocs de gran responsabilitat en la monarquia de Carles V, al qual demanà proteccio. L'emperador li concedi una renda anual que nomes li permetia costejar-se part de les seues necessitats vitals. Vives li dedicaria el seu tractat *De concordia et discordia in humano genere*, i un atre a l'Inquisidor General de la Peninsula, que titulà *De pacificatione* (dos alegats pacifistes i antibelicistes).

Home eclectic i universaliste, s'alvançà en molts camps aportant idees innovadores en disciplines com la filosofia, la teologia, la pedagogia o la política; els seus plantejaments en l'ensenyança son metodics i racionals front a l'artificiositat i la retorica propies d'aquell temps. Representa l'innovacio, les idees modernes, moltes de les quals queden expostes en la seua obra *De ratione dicendi*.

Els experts i investigadors coincidixen en calificar-lo com a un humaniste excepcional, que dedicà els ultims anys de la seua vida a perfeccionar la cultura humanistica. Se converti en un reformador de l'educacio europea, en un europeiste i en un filosof moraliste que inspirava la seua etica en Plato i els estoics. Va propondre l'estudi de les obres d'Aristotil. Per als estudiants adaptà els texts migevals, fent-ne uns atres nous en un vocabulari acort en l'epoca. La seua obra destinada a l'ensenyança del llati *Introductio ad sapientiam* arribà a les 65 edicions entre 1538 i 1649. Tambe propongue la reforma de la Sorbona, en la que conseguí millorar l'educacio allí impartida i dotar-la d'una gran calitat.

De la seua extensa produccio, mes de xixanta obres, seguint als experts se poden citar, entre les mes llegides i transcendentals, *De initiis, sectis et laudibus philosophiae*, una de les seues primeres obres, un tractat en el que fa una avançada recreacio de la visio moderna de la filosofia; *De subventionem pauperum. Sive de humanis necessitatibus libri II*, un tractat de socors als pobres, en el qual establia l'organisacio d'una ajuda als necessitats com un servici social, sent l'Estat qui hauria de ser l'encarregat de prestar-la; per esta obra fon considerat el precursor en Europa de lo que serien en el futur els servicis d'assistencia social en l'intervencio de l'Estat; *Introductio ad sapientiam*, la mes important de les seues obres pedagogiques; *De institutione feminae christianae*, traduït al castella en Valencia en 1528, es un tractat sobre l'educacio de la dona cristiana en el que planteja que se la catequise en la seua llengua materna, i en el que apela al reconeiximent d'esta com a individu responsable en el si del cristianisme; *De Disciplinis libri XX* (1531), obra pedagogica en la que ya pot parlar-se del naiximent de la filosofia moderna puix supera l'humanisme i senyala el transit a l'edat moderna, a l'hora que instaura les bases de la psicologia com a ciencia experimental, la qual seria presa com a base per Descartes o Bacon; *Linguae latinae exercitatio*, obra de 25 dialectes; el que fa el numero 22 el dedica a la seua infancia, en ell Vives es presenta nostalgic, evocador, realisant un passeig pels carrers de la seua Valencia natal, molts dels quals encara existixen hui en dia.